

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΝΕΑΠΟΛΗΣ

Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας

Συγκροτήθηκε από τον Ειρηνοδίκη Αργύριο Κατσαμάνη και τη Γραμματέα Ελένη Δακανάλη

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό, του την 14.12.2015 για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Α΄ ΑΙΤΗΣΗ

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΑ: ..., κατοίκου Αγίου Νικολάου, περιοχή ..., Οδός ..., που παραστάθηκε, μετά της πληρεξουσίας του δικηγόρου Δράμπα Λυδίας

Της μετέχουσας στην δίκη Πιστώτριας, Κυπριακής Δημόσιας Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «MARFIN POPULAR PUBLIC CO LTD» που εδρεύει στην Λευκωσία Κύπρου (Λεωφ. Λεμεσού 154) και έχει εγκαταστήσει Υποκατάστημα στην Ελλάδα (με την εμπορική επωνυμία «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ» και «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ BANK» ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας, με την επωνυμία «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» κατόπιν διασυνοριακής συγχώνευσης δι απορροφήσεως της δεύτερης από την πρώτη, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Γεωργίου Βεργετάκη

Β΄ ΑΙΤΗΣΗ

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: ... του ..., κατοίκου Αγίου Νικολάου Νομού Λασιθίου, ..., που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Λυδίας Δράμπα

Της μετέχουσας στην δίκη Πιστώτριας, Κυπριακής Δημόσιας Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «MARFIN POPULAR PUBLIC CO LTD» που εδρεύει στην Λευκωσία Κύπρου (Λεωφ. Λεμεσού 154) και έχει εγκαταστήσει Υποκατάστημα στην Ελλάδα (με την εμπορική επωνυμία «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ» και «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ BANK» ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» κατόπιν διασυννοριακής συγχώνευσης δι απορροφήσεως της δεύτερης από την πρώτη, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου, Γεωργίου Βεργετάκη

Της κυρίως παρεμβαίνουσας ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία « ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ» που εδρεύει στην Αθήνα οδός Αμερικής αριθμός 4, ως ειδικής διαδόχου, της εταιρίας με την επωνυμία «CYPRUS POPULAR BANK PUBLIC CO LTD», η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της, Γεωργίου Βεργετάκη.

Ο αιτών της υπό Α΄ κρινόμενης αίτησης ζητά να γίνει δεκτή η από 18.2.2013 αίτησή του κατά της καθ΄ ής πιστώτριας Τράπεζας που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης .../2013 προσδιορίστηκε αρχικώς για την δικάσιμο της1.2014, και μετά από αναβολή για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, οπότε η υπόθεση αυτή εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά του σχετικού πινακίου και συζητήθηκε.

Η αιτούσα της υπό Β΄ κρινόμενης αίτησης ζητά να γίνει δεκτή η από2.2013 αίτηση του κατά της καθ΄ ής πιστώτριας Τράπεζας, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης .../2013 προσδιορίστηκε αρχικώς για την δικάσιμο της1.2014, κατόπιν δε αναβολής για την δικάσιμο που αναφέρεται

στην αρχή της παρούσης, οπότε η υπόθεση αυτή εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά του σχετικού πινακίου και συζητήθηκε.

Η κυρίως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η προφορικά στο ακροατήριο ασηθεείσα κυρία παρέμβασή της, για όσους λόγους επικαλείται σ' αυτή.

Κατά τη σημερινή δημόσια συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρονται για συζήτηση, οι με χρονολογία ...2.2013 και με αριθμούς κατάθεσης δικογράφων ... και .../....2.2013 κύριες αιτήσεις καθώς και η με χρονολογία1.2014 κύρια παρέμβαση , υφιστάμενες εν μέρει μεταξύ των ιδίων διαδίκων, που πρέπει να συνεκδικασθούν λόγω της πρόδηλης συνάφειας που υπάρχει μεταξύ των και της κατ' αυτόν τον τρόπο, επερχομένης διευκολύνσεως της διεξαγωγής της δίκης και μειώσεως των εξόδων (άρθρα 31 παρ 3, 246 και 591 παρ1 του ΚΠολΔ).

Με τις κρινόμενες αιτήσεις των, οι αιτούντες, επικαλούμενοι έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών, τους προς τους πιστωτές, που αναφέρονται στις περιεχόμενες στις αιτήσεις αναλυτικές καταστάσεις, ζητούν, όπως σαφώς συνάγεται από το όλο περιεχόμενο της αίτησης, τη ρύθμιση των χρεών τους, με την εξαίρεση της κύριας κατοικίας τους, σύμφωνα με τα σχέδια διευθέτησης που υποβάλλουν και αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή τους κατάσταση που εκθέτουν

αναλυτικά, με σκοπό την κατά ένα μέρος απαλλαγή τους από αυτά. Με το παραπάνω περιεχόμενο, οι αιτήσεις οι οποίες είναι πλήρως ορισμένες, αρμόδια καθ' ύλη και κατά τόπο εισάγονται στο παρόν Δικαστήριο για να εκδικασθούν με την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 3 του ν. 3869/2010), εφόσον για το παραδεκτό της τηρήθηκε η διαδικασία του προδικαστικού συμβιβασμού, όπως ειδικότερα προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 11,12 και 13 του ν. 4161/2013, ο οποίος τροποποίησε τα άρθρα 2, 4 και 5 του ν. 3869/2010. Περαιτέρω, από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία, προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση των αιτούντων για ρύθμιση των χρεών τους στο Δικαστήριο αυτό ή άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει απορριφθεί προγενέστερη αίτησή τους για ουσιαστικούς λόγους (άρθρο 13 παρ. 2 του ν. 3869/2010). Παραπέρα οι αιτήσεις είναι νόμιμες, στηριζόμενες στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 8, 9 του Ν.3869/2010, όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους από τον Ν.4161/2013, καθόσον με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή περιστατικά, συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής των αιτούντων στη ρύθμιση του νόμου, εφόσον πρόκειται για φυσικά πρόσωπα, στερούμενα πτωχευτικής ικανότητας, τα χρέη τους δεν περιλαμβάνονται στα εξαιρούμενα της ρύθμισης και έχουν ήδη περιέλθει, όπως ισχυρίζονται, σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών τους, επομένως, μετά την καταβολή των νομίμων τελών της συζήτησης (βλ υπ αριθμ.12.2013 και12.2015 γραμμάτια προκαταβολής αμοιβών του ΔΣΛ των παραστάτων δικηγόρων), πρέπει να εξεταστούν περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι κατά την ορισθείσα ημέρα επικύρωσης, δεν επιτεύχθηκε προδικαστικός συμβιβασμός μεταξύ των αιτούντων και των καθ' ων η αίτηση πιστωτριών (άρθρο 12 του ν. 4161/2013).

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης, εμφανίστηκε η ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», ως ειδική διάδοχος των περιουσιακών στοιχείων της Εταιρίας με την επωνυμία «...» , τα οποία έχουν μεταβιβασθεί προς την ανωτέρω τράπεζα, μετά τη γένεση της εκκρεμοδικίας της υπό κρίση αιτήσεως στα μεταβιβασθέντα στοιχεία του ενεργητικού περιλαμβάνονται μεταξύ των άλλων και τα δικαιώματα της παραπάνω σύμβασης δανείου η οποία συνήφθη αρχικά μεταξύ των αιτούντων και της Marfin Εγνατίας τράπεζας και όπως ίσχυσε ακολούθως ως «CYPRUS POPULAR BANK PUBLIC CO LTD» , και μετεβιβάσθηκαν στην «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ δυνάμει της από 26.3.2013 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης διεπομένης από το ελληνικό δίκαιο στα πλαίσια της οποίας μεταβιβάσθηκαν στην «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ» στοιχεία του ενεργητικού και παθητικού των εργασιών του Υποκαταστήματος στην Ελλάδα της «CYPRUS POPULAR BANK δι εκχωρήσεως δικαιωμάτων και αναδοχής των υποχρεώσεων. Η δήλωση αυτή της ως άνω εμφανισθείσας, εκτιμάται, ως κύρια παρέμβαση στην παρούσα εκκρεμή δίκη, εφόσον η ανωτέρω παρεμβαίνουσα έχει έννομο συμφέρον ως ειδική διάδοχος της καθ' ης Εταιρίας με την επωνυμία «ως «CYPRUS POPULAR BANK PUBLIC CO LTD», για την προαναφερθείσα απαίτηση, ζητά δε να απορριφθούν οι υπό κρίση αιτήσεις να ικανοποιηθεί για το σύνολο των απαιτήσεών της και να καταδικασθούν οι αιτούντες στη δικαστική της δαπάνη. Κατόπιν τούτου, η ασκηθείσα κύρια παρέμβαση είναι νόμιμη (άρθ. 79 και 741 ΚΠολΔ), καθόσον είναι πρόδηλο το έννομο συμφέρον της κυρίως παρεμβαίνουσας, λόγω της επελθούσας, μετά την κατάθεση της υπό κρίση αίτησης, ειδικής διάδοχής στις απαιτήσεις της κατά των αιτούντων , των οποίων ζητείται η ένταξη στις διατάξεις του ν. 3869/10, και συνεπώς πρέπει, συνεκδικαζόμενη με τις αιτήσεις (άρθρ. 741 ΚΠολΔ σε συνδ. με τα άρθρ.

225 παρ. 2, 246 και 591 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα), να ερευνηθεί περαιτέρω και στην ουσία της.

Η πιστώτρια των αιτούντων, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της αλλά και με τις έγγραφες προτάσεις της, ζήτησε να απορριφθεί η αίτηση. Επιπλέον υπέβαλε την ένσταση αοριστίας της κρινόμενης αίτησης, την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, ισχυριζόμενη ότι οι αιτούντες δεν βρίσκονται σε μόνιμη αδυναμία αποπληρωμής των οφειλών των, ή έστω, επικουρικά, περιήλθαν με δική των υπαιτιότητα στην κατάσταση αυτή, ότι δεν έχουν μεταβληθεί σημαντικά τα εισοδήματα της σε σχέση με το χρόνο που ανέλαβαν τις οφειλές των, ότι δεν ρύθμισαν αυτές λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα της πιστώτριας των, ούτε μείωσαν τις προσωπικές και οικογενειακές των δαπάνες ενόψει των χρεών των και ότι έχουν σκοπό να αποφύγουν την εκπλήρωση των συμβατικών των υποχρεώσεων, προσπαθώντας να υπαχθούν στις ευεργετικές διατάξεις του νόμου 3869/2010. Ο εν λόγω ισχυρισμός είναι νόμιμος, συνιστά την ένσταση του άρθρου 281 Α.Κ. και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω για την ουσιαστική βασιμότητα του. Επιπλέον προέβαλε τον ισχυρισμό του νόμου και ουσία αβάσιμου της κρινόμενης αίτησης, διότι δεν αποδείχθηκε μόνιμη και διαρκής αδυναμία των αιτούντων, να αποπληρώσουν τις ληξιπρόθεσμες οφειλές των

Βασική προϋπόθεση υπαγωγής του οφειλέτη στη ρύθμιση του Ν.3869/2010 είναι η μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Δεν έχει νομική αξία και συνεπώς δεν ερευνώνται τα αίτια και οι λόγοι περιελεύσεως του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας. Αυτό ωστόσο ισχύει μόνο κατ' αρχήν. Δεν αποκλείεται η εμφάνιση περιπτώσεως κατά την οποία ο οφειλέτης με την εν γένει συμπεριφορά του, είτε προκάλεσε τη μόνιμη αδυναμία είτε την προέβλεψε ως δυνατή και παρά ταύτα την αποδέχθηκε. Στη

συναλλακτική πρακτική, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις, στις οποίες ο οφειλέτης προκαλεί ο ίδιος τη μόνιμη αδυναμία. Ο νομοθέτης λαμβάνει υπόψη του τέτοιες περιπτώσεις και προβλέπει με ρητή διάταξη ότι ένας τέτοιος οφειλέτης δεν είναι άξιος να ενταχθεί στη ρύθμιση του νόμου. Η νομοθετική ρύθμιση τάσσεται προς το συμφέρον των πιστωτών. Τούτο προκύπτει από τη ρύθμιση του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθ. 1 του Ν.3869/2010 σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής. Το πρώτο θέμα που ανακύπτει κατά την ερμηνεία της παρ. 1 του άρθ. 1 του άνω νόμου είναι το περιεχόμενο του δόλου, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση, για την υπαγωγή στις ευεργετικές ρυθμίσεις του νόμου, δηλ ο οφειλέτης να μην έχει περιέλθει εκ δόλου σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών του, κατ ουσιώδη απόκλιση από το πτωχευτικό δίκαιο των εμπόρων, η πτώχευση των οποίων κηρύσσεται όταν συντρέχει αδυναμία πληρωμών, χωρίς να εξετάζεται ο λόγος για τον οποίο ο έμπορος περιήλθε στην κατάσταση αυτή. Ο Ν.3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Ως δόλος νοείται η γνώση και η επιθυμία παραγωγής ενός παρανόμου συνήθως αποτελέσματος (άμεσος δόλος). Ο δόλος δύναται ωστόσο να είναι και ενδεχόμενος, όταν ο πράτων προβλέπει το παράνομο αποτέλεσμα, ως ενδεχόμενο και παρά ταύτα το αποδέχεται. Η έννοια του δόλου κατευθύνεται στην πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας. Δηλαδή στα πλαίσια του Ν.3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί εκ δόλου και υπό τις δύο άνω μορφές, όταν με την εν γένει συμπεριφορά του είτε αρχική (κατά την ανάληψη του χρέους) είτε επιγενόμενη (μετά την ανάληψη του χρέους) συμβάλλει αποφασιστικά στην πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρηματικών χρεών του. Έτσι πρέπει να νοηθεί ο δόλος στα πλαίσια εφαρμογής του Ν.3869/2010. Κατά το πρώτο διάστημα της εφαρμογής του νόμου,

αξιόλογη μερίδα της νομολογίας κατά κανόνα, απέκλειε την εμφάνιση του δόλου του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, εφόσον αξιούσε προϋποθέσεις στο πρόσωπο του οφειλέτη που δύσκολα μπορούσαν να συντρέξουν. Σε ικανό αριθμό αποφάσεων συναντά κανείς στερεοτύπως την ακόλουθη αιτιολογία: «Η μη δολιότητα καταλαμβάνει εξ ορισμού όχι μόνο την αδυναμία πληρωμής αυτής καθ' εαυτής, αλλά και την ανάληψη του εγχειρήματος της λήψης δανείων, εάν προδήλως ήταν αδύνατη η αποπληρωμή τους. Σύμφωνα όμως με τα κρατούντα στις συναλλαγές ο δανειολήπτης που ζητά τη λήψη δανείου δεν έχει τη δυνατότητα να υποχρεώσει τον πιστωτή να αποδεχθεί το αίτημά του. Ιδιαίτερα δε όσον αφορά πιστωτικά ιδρύματα, αυτά έχουν επιπλέον τη δυνατότητα, εκτός από την έρευνα των οικονομικών στοιχείων του αιτούμενου το δάνειο μέσω εκκαθαριστικού σημειώματος ή βεβαίωσης αποδοχών, να διαπιστώσουν και τις τυχόν δανειακές του υποχρεώσεις σε άλλα πιστωτικά ιδρύματα μέσω του συστήματος «Τειρεσίας». Αν επομένως το πιστωτικό ίδρυμα αγνοήσει τις καταχωρήσεις και εν γένει τα στοιχεία που καθιστούν τον αιτούντα αφερέγγυο, και γενικώς παραμελήσει την έρευνα της πιστοληπτικής ικανότητας του οφειλέτη, όπως επιβάλλουν οι αρχές του υπεύθυνου δανεισμού που έχουν θεσμοθετηθεί και νομοθετικά με το άρθρο 8 της ΚΥΑ Ζ1-699/ΦΕΚ Β'917/2000 «Προσαρμογή της Ελληνικής Νομοθεσίας προς την Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2008 για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης κλπ», φέρει ευθύνη για την επισφάλεια αυτή. Κατά συνέπεια, δέχεται η παραπάνω νομολογία, δεν νοείται δολιότητα του δανειολήπτη, ο οποίος εν συνεχεία αδυνατεί να αποπληρώσει. Δολιότητα, κατά τη νομολογία αυτή, θα μπορούσε να νοηθεί μόνο αν ο δανειολήπτης εξαπάτησε τους υπαλλήλους του πιστωτικού ιδρύματος προσκομίζοντας πλαστά στοιχεία ή αποκρύπτοντας υποχρεώσεις του που δεν έχουν καταχωρηθεί στις

βάσεις δεδομένων που αξιοποιούν οι τράπεζες για την οικονομική συμπεριφορά των πελατών τους». Ωστόσο, η αξίωση εκ μέρους μερίδας της νομολογίας, προσθέτων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη, κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος, όπως επίσης και η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου αλλά και ούτε στο γράμμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη, στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεση του οφειλέτη και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη από την πλευρά των τελευταίων να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη. Η εισαγωγή τέτοιων στοιχείων δυσκολεύει τη συγκρότηση του δόλου του οφειλέτη και αποβαίνει σε βάρος των πιστωτικών ιδρυμάτων και υπέρ των οφειλετών, αφού η υπευθυνότητα είναι υποχρέωση και των δύο μερών, δηλαδή και του πιστωτή και του οφειλέτη, και η αναζήτηση ευθύνης από τον ένα προϋποθέτει ότι ο άλλος ενήργησε υπεύθυνα και δεν συνέβαλε στην επέλευση του ζημιογόνου αποτελέσματος. Κατά την ορθότερη άποψη που ακολουθείται από αξιόλογη μερίδα της νομολογίας και την οποία ασπάζεται και το παρόν Δικαστήριο, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως, όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του, επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνο ο οποίος καρπύεται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνωρίζει κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε

μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Επομένως η συνεπεία του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη, δεν είναι αναγκαίο να εμφανισθεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή αναλαμβάνοντας το χρέος γνωρίζει ότι ενόψει των εισοδημάτων του και των εν γένει αναγκών του, δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει ή το προβλέπει ως πολύ πιθανό πλην όμως το αποδέχεται. (βλ. Ειρην Ιλίου 405/2014, Ειρην Αθην 274/2012, ΕιρΝ 85/2012 και Ειρην Φλ 1/2012).

Περίπτωση ενδεχομένου δόλου συντρέχει όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, γνωρίζοντας ότι ο υπερδανεισμός του, σε συνδυασμό με το περιορισμένο και αμετάβλητο του εισοδήματός του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, διότι έτσι επιβραβεύεται η τάση να προχωρεί κάποιος σε απερίσκεπτες κινήσεις και να αναλαμβάνει υπερβολικούς κινδύνους ή υποχρεώσεις δυσανάλογες με τις οικονομικές του δυνατότητες, γνωρίζονται ότι στο τέλος όταν έρθουν τα δύσκολα ή απρόβλεπτες καταστάσεις κάποιος θα τον σώσει και κάποιος τρίτος θα πληρώσει τελικά. Ειδικότερα δε όταν «ο οφειλέτης χρησιμοποίησε την πίστωση για να προβεί σε πολυτελείς ή ιδιαίτερα υψηλές καταναλωτικές δαπάνες, σε σχέση με αυτές που δικαιολογεί το εισόδημά του, όταν «προκαλεί» με τις επιλογές του, ακόμα και όταν απλά δανείζεται πέραν από τις δυνατότητές του, χωρίς να δικαιολογείται από την ικανοποίηση κάποιας σοβαρής βιοτικής ανάγκης, εκτίθεται περισσότερο στον κίνδυνο της αποδοχής της δόλιας αδυναμίας». (βλ Εφαρμογές Αστικού Δικαίου έτος 2015/τεύχος 4 Δημήτρη Σπυράκος «Η Έννοια της δόλιας αδυναμίας πληρωμών στο Ν 3869/2010) Λαμβάνοντας δε υπόψη ότι μόνο ο μισός ελληνικός πληθυσμός έχει σήμερα δάνεια από τα οποία ένα μεγάλο μέρος συνεχίζει παρά τις αντιξοότητες να εξυπηρετείται, η χαριστική

συμπεριφορά έναντι τμήματος των πιστωτών, χωρίς κριτήρια και διαδικασίες ειδικά δε σε περιπτώσεις υπέρογκου δανεισμού, δυσανάλογο με την οικονομική του δυνατότητα θα οδηγούσε αφ ενός μεν σε σημαντικές αδικίες σε βάρος αυτών που δεν έχουν δανειστεί ή που έχουν δανειστεί αλλά εξακολουθούν με ιδρώτα και αίμα να είναι συνεπείς στις υποχρεώσεις των και αφ ετέρου σε γενικευμένη πρακτική αθέτησης των συμβατικών υποχρεώσεών τους με δραματικές αρνητικές επιπτώσεις για την οικονομία την ανάπτυξη και την απασχόληση, κάτι βέβαια που θα ήταν αντίθετο στην περίπτωση αυτή με βασικά άρθρα του Συντάγματος, όπως στο άρθρο 4 παρ. 1 του κατά το οποίο οι Έλληνες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο με την αρχή δηλ της ισότητας που αποκλείει την εκδήλως άνιση μεταχείριση, είτε με τη μορφή της εισαγωγής καθαρά χαριστικών μέτρων ή προνομίων, με τα άρθρα 25 και 17 του Συντάγματος και κυρίως του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, κατά το οποίο «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού, παρά μόνο για λόγους δημοσίας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενιών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους». Εξ άλλου το σύνηθες πρότυπο του οφειλέτη, στον οποίο αφορά ο νόμος, είναι αυτό του μικροοφειλέτη – στις περισσότερες περιπτώσεις με πενιχρά εισοδήματα, με πενιχρά περιουσιακά στοιχεία και έλλειψη συναλλακτικής εμπειρίας κάτι που ρητά πλέον αποτυπώνεται στις νέες τροποποιήσεις του ν 3869/2010 (ν 4336/2015 και ν 4346/2015) όπου εν αντιθέσει με τους προϊσχύοντες νόμους εισάγονται πλέον αυστηρότερα εισοδηματικά κριτήρια για τους δανειολήπτες αλλά και περιορισμοί ως προς την αντικειμενική αξία της υπό προστασία κατοικίας, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με την έως τώρα κρατούσα άποψη περι ευθύνης των Τραπεζών, εξ αιτίας της «επιθετικής πιστωτικής πολιτικής» στη χορήγηση των δανείων και στην συνεπεία αυτής επιβαλλόμενη άνευ

όρων και προϋποθέσεων αντίστοιχη υποχρέωση της Πολιτείας προς προστασία των υπερχρεωμένων πολιτών, αφού περιορίζεται πλέον και ποσοτικά και ποιοτικά η ευθύνη εκ της «επιθετικής πιστωτικής πολιτικής των Τραπεζών» και η προστασία του κράτους, εξαιρώντας περιπτώσεις υπερδανεισμού και κατοικιών πάνω από μια συγκεκριμένη αντικειμενική αξία. Εμμέσως πλην σαφώς ο νέος νόμος δεν θεωρεί πλέον ως άξιες προστασίας όλες τις επιλογές των δανειοληπτών δηλ. τον αλόγιστο δανεισμό ή τον υπερδανεισμό χαράζοντας όρια στην προστασία των δανειοληπτών αλλά και στην προστασία της κυρίας κατοικίας (Κλ. Ρούσσοσ, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα – Δομή και λειτουργία Ν. 3869/2010 Νομική Βιβλιοθήκη, 08/2/2011 βλ. Αθ. Κρητικό, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, έκδ. 3η, 2014, υπό το άρθρο 1, αρ. 31, 32, 36, 37, 38, σελ. 46-51, 8/2015 Ειρην Χαν., 11/2015 Ειρην Βάμου, 484/2015 Ειρ Πατρών, Γ. Ευστρατιάδης: «Ν.3869/2010 Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις», σελ.7, σε σεμινάριο επιμορφώσεως Ειρηνοδικών στην Εθνική Σχολή δικαστικών Λειτουργών ΕιρΚαλαμ 28/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Ειρ Ιλίου 405/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΧαν 233/2014 αδημ., ΕιρΙλίου 408/2013, αδημ., ΕιρΑθ 1338/2012 αδημ., ΕιρΑθ 274/2012 ΕφΑΔ 2012, 1124, ΕιρΦλωρ 1/2012 ΝοΒ 2012, 1191, ΕιρΑθ 257/2012 ΕΠολΔ 2012, 631, ΕιρΑθ 209/2012 ΧρηΔικ 2012, 293).

Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 390 ΠΚ περίπτωση απιστίας από την οποία προκύπτει άμεσα και αιτιατά περιουσιακό όφελος για τον δράστη ή τρίτο συνιστά κατεξοχήν ο τραπεζικός δανεισμός. Με την σύμβαση δανείου εν γένει η πιστοδότρια τράπεζα παραχωρεί χρήματα στον πιστολήπτη ο οποίος αναλαμβάνει την υποχρέωση να επιστρέψει στον συμφωνηθέντα χρόνο (άρθρα 806 και 807 ΑΚ) . Εάν οι τραπεζικοί υπάλληλοι οι οποίοι έχουν την επιμέλεια και διαχείριση της περιουσίας μιας Τράπεζας προβαίνουν κατά παράβαση των κανόνων της επιμελούς

διαχείρισης στη σύναψη δανείων για την χρηματοδότηση επιχειρήσεων και ιδιωτών χωρίς να πληρούν οι χρηματοδοτούμενοι τις αναγκαίες προϋποθέσεις κατά παράβαση των οδηγιών εγκυκλίων και χωρίς να ελέγχουν την πιστοληπτική ικανότητα των χρηματοδοτούμενων πελατών για να εξασφαλίσουν την περιουσία της Τράπεζας με αξιόχρεες εγγυήσεις βλέποντας εν γνώσει τους την περιουσία της τελευταίας διαπράττουν το έγκλημα της απιστίας του άρθρου 390 ΠΚ (ΑΠ 1488/2006)

Από την ανωμοτί εξέταση του πρώτου αιτούντος, που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσια συνεδριάσεως αυτού του Δικαστηρίου, όλα τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, απ' όσα οι ίδιοι οι διάδικοι ρητώς ή εμμέσως συνομολογούν, από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο και χωρίς απόδειξη και από τη διαδικασία γενικότερα, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος των αιτούντων, ηλικίας 52 ετών, είναι ..., στο Γενικό Νοσοκομείο Αγίου Νικολάου. Το μέσο μηνιαίο εισόδημά του προερχόμενο από το μισθό του ανέρχεται σήμερα στο ποσό των 2.100 Ευρώ μηνιαίως, ενώ η δεύτερη των αιτούντων (σύζυγος του πρώτου), ηλικίας 46 ετών, είναι ... του Γενικού Νοσοκομείου Αγίου Νικολάου με μέσο μηνιαίο εισόδημα από τον μισθό της 1200 Ευρώ μηνιαίως (βλ. αναλύσεις αποδοχών), έχουν δε αποκτήσει από τον γάμο τους ένα ανήλικο τέκνο ηλικίας 11 ετών. Αμφότεροι, έχουν περιέλθει, όπως ισχυρίζονται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, όπως αυτές θα εκτεθούν αναλυτικά πιο κάτω. Οι αιτούντες, ως μοναδικό περιουσιακό στοιχείο (βλ έντυπο Ε9 φορολογικών δηλώσεων) διαθέτουν κατά 50% εξ αδιαιρέτου έκαστος δυνάμει του με αριθμό11.2005 συμβολαίου, της συμβολαιογράφου Αγίου Νικολάου Πελαγίας Πλεξουσάκη, που μεταγράφηκε νόμιμα στα

βιβλία μεταγραφών του Υποθ/κείου Αγίου Νικολάου, στον τόμο ... και με αύξοντα αριθμό μεταγραφής ..., την πλήρη κυριότητα μιας μεζονέτας 290 τμ εντός οικοπέδου εκτάσεως 650τμ στην θέση ... του Δήμου Αγίου Νικολάου, το οποίο και αποτελεί την κοινή κύρια κατοικία των (και του τέκνου αυτών). Προκειμένου δε να αγοράσουν το οικόπεδο και στην συνέχεια να αποπερατώσουν την μεζονέτα, προτίμησαν να καταφύγουν σε υπέρμετρο δανεισμό, ο οποίος, όπως θα καταδειχθεί αμέσως κατωτέρω, υπερέβαινε κατά πολύ τα μέτρα των οικονομικών τους δυνατοτήτων. Συγκεκριμένα, οι αιτούντες έλαβαν 1) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, δυνάμει της υπ αριθμ. ... συμβάσεως ένα στεγαστικό δάνειο, ύψους 150.000 εκ του οποίου ποσού κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης οφείλονται 136.209,45 Ευρώ 2) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, δυνάμει της υπ αριθμ ... συμβάσεως ένα στεγαστικό δάνειο, ύψους 90.000 Ευρώ εκ του οποίου ποσού οφείλονται κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης 86.788,47Ευρώ 3) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, δυνάμει της υπ αριθμ ... συμβάσεως ένα στεγαστικό δάνειο, ύψους 160.000 ευρώ εκ του οποίου ποσού οφείλονται 154.627,31 Ευρώ 4) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, δυνάμει της υπ αριθμ ... ένα στεγαστικό δάνειο, ύψους 70.000 Ευρώ εκ του οποίου ποσού οφείλονται κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης 69.379,79Ευρώ 5) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, δυνάμει της υπ αριθμ. ... ένα στεγαστικό δάνειο, ύψους 70.000 Ευρώ εκ του οποίου οφείλεται 62.104,51 Ευρώ 6) από την πρώην

MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, ένα στεγαστικό δάνειο(αγνώστου ποσού) εκ του οποίου οφείλεται κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης ποσό 3.242,27 Ευρώ 7) από την πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, την οποία διαδέχθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα, με βάση την υπ' αριθμ σύμβαση ... πιστωτικής κάρτας καταναλωτικό δάνειο ύψους 1.283,04 Ευρώ. Δηλ οι αιτούντες, προέβησαν σε συνολικό δανεισμό ύψους(150.000+90.000+160.000+70.000+70.000+3.242,27 +1.283,04) 544,365,31Ευρώ εκ του οποίου ποσού οφείλουν κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης (Φεβρουάριος 2013) 532.052,7 Ευρώ (βλ προσκομιζόμενη από καθ' ης με χρονολογία 5.3.3013 αναλυτική κατάσταση οφειλών), η δε πρόταση συμβιβασμού την οποία υπέβαλλαν οι αιτούντες στην πιστώτρια τράπεζα ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 84.318 Ευρώ για έκαστο εξ αυτών, καταβολής σε μηνιαίες δόσεις των 353 Ευρώ για έκαστον εξ αυτών και σε διάρκεια 20ετίας, πλέον της καταβολής ποσού 16.800 Ευρώ για τον πρώτο των αιτούντων και 12.000 ευρώ για την δεύτερη των αιτούντων σε διάστημα 4ετίας σε δόσεις των 350 Ευρώ για τον πρώτο των αιτούντων και 250 Ευρώ, για την δεύτερη των αιτούντων(το αντίστοιχο βέβαια ποσό που προϋπολόγιζε να εισπράξει η πιστώτρια τράπεζα, εάν η σύμβαση δανεισμού εξελίσσετο ομαλά σε διάρκεια 20ετίας, θα ανήρχετο στο ποσόν τουλάχιστον των 800.000 Ευρώ) . Τις απαιτήσεις της, από τα ως άνω δάνεια η πρώην MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Τράπεζα, τις εξασφάλισε με την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης επί της κύριας κατοικίας των αιτούντων που ήταν και το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο των. Από τις παρατιθέμενες στο δικόγραφο της ένδικης αιτήσεως τελευταίες ενήμερες δόσεις, προκύπτει ότι η συνολική καταβλητέα μηνιαία δόση για την εξυπηρέτηση των δανείων αυτών,

ανερχόταν περίπου στο ποσό των 3.300 Ευρώ μηνιαίως. Την ίδια στιγμή το μηνιαίο καθαρό εισόδημα του πρώτου των αιτούντων, ανερχόταν το 2005 έως και το 2010 περίπου σε 3.600 Ευρώ, αναλυόμενο σε 1.800 Ευρώ μισθός και 1800 Ευρώ Εφημερίες, ενώ μετά το 2010 ο μηνιαίος μισθός του ανέρχεται στο ποσόν των 2.100 Ευρώ αναλυόμενο σε 1.480 Ευρώ μισθό και 650 Ευρώ εφημερίες. Η δεύτερη των αιτούντων, είχε ως μέσο καθαρό μηνιαίο εισόδημα κατά το χρονικό διάστημα από 2005 έως και το 2010 το ποσό των 1400 Ευρώ, μετά δε το 2010, ο μηνιαίος μισθός της, ανήρχετο στο ποσό των 1.200 Ευρώ. Παράλληλα, σύμφωνα με τα αναγραφόμενα στην δεύτερη σελίδα της ένδικης αιτήσεως και που αναλύεται περαιτέρω στην πέμπτη σελίδα, το μηνιαίο κόστος βιοτικών αναγκών των αιτούντων και του ανηλίκου τέκνου των ανέρχεται στο ποσό των 2.500 Ευρώ. Έτσι λοιπόν, ήδη από την αρχή της λήψης των παραπάνω δανείων, τα δηλωθέντα εισοδήματα των αιτούντων, δεν επαρκούσαν τόσο για την ταυτόχρονη κάλυψη των δανειακών τους υποχρεώσεων, όσο και των βιοτικών αναγκών των, δεδομένου, ότι ο μισθός του πρώτου αιτούντα, σχεδόν ολόκληρος καταναλίσκεται για την πληρωμή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων του δανείου, απομένοντας έτσι προς διάθεση και για να καλύψουν τις συνολικές δαπάνες διαβίωσης, ο μισθός της συζύγου, ύψους 1.400 Ευρώ αφού λοιπά εισοδήματα ή άλλα περιουσιακά στοιχεία, δεν προκύπτουν να υπάρχουν από τα προσαγόμενα στοιχεία κατά πολύ λιγότερο δηλ, από το προσδιοριζόμενο, από τους ίδιους τους αιτούντες μηνιαίο κόστος βιοτικών αναγκών, το οποίο ανέρχεται σε 2.500 Ευρώ, σε κάθε περίπτωση όμως, ο λόγος των δόσεων για την εξυπηρέτηση των δανείων προς το εισόδημα διαμορφώθηκε στο υψηλό ποσοστό του 70% του μηνιαίου εισοδήματος, όταν ως γενικά αποδεκτός θεωρείται όταν η δόση δεν υπερβαίνει το 40% του μηνιαίου εισοδήματος. Από τα παραπάνω προκύπτει, ότι οι αιτούντες, δεν επέδειξαν συμπεριφορά συνετού καταναλωτή, διότι ήδη από τον χρόνο

λήψης των ως άνω δανείων, το 2008 διέβλεπαν ως ενδεχόμενη την αδυναμία της αποπληρωμής των υποχρεώσεών τους στο μέλλον, καθόσον το μοναδικό αξιόλογο αλλά και σταθερό οικογενειακό εισόδημα ήταν ο μισθός των και οι Εφημερίες που πραγματοποιούσε ο πρώτος των αιτούντων, οι οποίες όμως κυμαίνονται και διαφοροποιούνται ανά χρονική περίοδο, παράλληλα δε οι αιτούντες, δεν επικαλούνται, ούτε αποδεικνύουν εισοδήματα από άλλες πηγές, τα οποία χρησιμοποιούνταν ως συμπλήρωμα του συνολικού ποσού της δόσεως που έπρεπε να καταβάλλουν μηνιαίως στους πιστωτές τους. Η ενδεχόμενη δε παράλειψη από την πλευρά του πιστωτή να ενεργήσει επισταμένη έρευνα, πριν χορηγήσει την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν συνεπάγεται αυτοδικαίως, ότι ο πιστωτής θα πρέπει να αναλάβει άνευ άλλου τινός, τον κίνδυνο της ματαίωσης, της ικανοποίησης των απαιτήσεών του, από την επελθούσα αδυναμία πληρωμών του Δανειολήπτη, μπορεί όμως να οδηγήσει σε περίπτωση παραβάσεως των οδηγιών για την χορήγηση δανείων όπως στις περιπτώσεις δανείων που δόθηκαν χωρίς να ελέγχουν την πιστοληπτική ικανότητα των χρηματοδοτούμενων πελατών και να εξασφαλίσουν την περιουσία της Τράπεζας με αξιόχρεες εγγυήσεις, στο αδίκημα της απιστίας του άρθρου 390 ΠΚ. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την ένδικη αίτηση, η πιστώτρια Τράπεζα MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD προέβη στην χορήγηση του παραπάνω δανείου ύψους 544.000 Ευρώ, χωρίς να προνοήσει να ελαχιστοποιήσει τον κίνδυνο αυτό, με την επίτευξη αξιόχρεων εμπράγματων εξασφαλίσεων, πολλαπλασίου ποσού του χορηγηθέντος δανείου, αφού στο μοναδικό περιουσιακό στοιχείο το οποίο ενέγραψαν προσημείωση υποθήκης που είναι και η πρώτη κατοικία των αιτούντων της οποίας ζητείται και η προστασία, η εμπορική αξία της μετά του οικοπέδου ανέρχεται σύμφωνα με την δήλωση των ιδίων των αιτούντων

στο ποσό των 150.000 Ευρώ(βλ 3^η σελ πρώτη σειρά της ένδικης αιτήσεως). Απ' όλα τα ως άνω εκτεθέντα προκύπτει ότι οι αιτούντες, ως οφειλέτες δημιούργησαν χρέη συνολικού ύψους 544.000 Ευρώ , υπερβαίνοντας, το μέτρο και την σύνεση του μέσου καταναλωτή, με τον αλόγιστο δανεισμό τους, με την λήψη στεγαστικών και καταναλωτικών δανείων, συνέχισαν δε και μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης να λαμβάνουν δάνεια (βλ υπο χρονολογία 20.01.2011 τροποποιητική πράξη δυνάμει της οποίας τροποποιήθηκε η υπ αριθμ6.2009 σύμβαση πίστωσης με την οποία χορηγήθηκε στους αιτούντες επιπλέον δάνειο 60.000 Ευρώ) μολονότι γνώριζαν, ότι στο μέλλον, θα αδυνατούσαν να τα καλύψουν ή τουλάχιστον προχωρούσαν στην λήψη των δανείων αποδεχόμενοι πλήρως ως πιθανόν αποτέλεσμα την αδυναμία πληρωμής τους και αψηφώντας τις συνέπειες. Και τούτο διότι, δεν απέδειξαν ότι κατά την ανάληψη των επίδικων οφειλών τους, ανέμεναν ή ήλπιζαν σε μεταγενέστερη βελτίωση των οικονομικών τους, ώστε να υπάρχει δυνατότητα αποπληρωμής τους, ούτε από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού προέκυψε κατά τον ίδιο παραπάνω χρόνο αναμενόμενη βελτίωση του οικογενειακού εισοδήματός τους, το οποίο, όπως με σαφήνεια καταδείχθηκε πιο πάνω, προερχόταν ουσιαστικά μόνο από τους μισθούς των και μόνο χωρίς να διαθέτουν άλλους αξιόλογους και προπάντων σταθερούς οικονομικούς πόρους. Υπό τα περιστατικά αυτά, η υπαιτιότητα των αιτούντων, είχε τη μορφή του ενδεχόμενου δόλου, καθόσον προέβλεψαν το αποτέλεσμα της αδυναμίας πληρωμής των χρεών των, ως πιθανό και το αποδέχθηκαν, σε κάθε περίπτωση όμως, η παραπάνω αίτηση είναι καταχρηστική (281ΑΚ) αφού το δικαίωμα των αιτούντων ασκείται καταχρηστικά, καθώς η αδυναμία πληρωμής των, προέκυψε από δικές των εσφαλμένες εκτιμήσεις, κάτι που ομολογούν και στην αίτησή των (βλ 3^η σελίδα της ένδικης αίτησης..εσφαλμένες εκτιμήσεις ως προς τις δυνατότητες αποπληρωμής δανειακών

υποχρεώσεων μου) η επιδίωξη των δε για ρύθμιση των χρεών των, υπό τα ως άνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά συνιστά καταστρατήγηση και καταχρηστική εφαρμογή των διατάξεων του νόμου σε βάρος των πιστωτών, αλλά και των συνεπών οφειλετών, που αποτελούν και τη συντριπτική πλειοψηφία, καθώς, η άσκηση του δικαιώματος των αυτού, έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος, κρίνεται δε, ότι δεν είναι σύμφωνος με το γράμμα και το πνεύμα του νόμου και με το σκοπό των διατάξεων του Ν.3869/2010 και σύμφωνα με τους ηθικούς κανόνες, που χαρακτηρίζουν την συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου. Αφού ο νόμος 3869/2010, ναι μεν παρέχει το δικαίωμα στους αιτούντες να υπαχθούν στις ρυθμίσεις του και εφόσον πληρούν τις προϋποθέσεις του νόμου και ρυθμισθούν οι οφειλές των αναπόδραστη συνέπεια θα είναι, η απώλεια εισοδημάτων των πιστωτών τους και κατ' επέκταση των φορολογούμενων πολιτών(βλ μείζονα πρόταση) ,αποτέλεσμα που αποτελεί δικαιοπολιτική επιλογή του νομοθέτη, εξαιρουμένων όμως των περιπτώσεων εκείνων που η συμπεριφορά των οφειλετών, όπως εν προκειμένου εξέρχεται των ορίων της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και κάθε λογικής «συνετού» και υπεύθυνου δανεισμού αφού από ένα υπέρογκο δανεισμό για την οικονομική των επιφάνεια, ύψους 544.000 Ευρώ, εξακολουθούν να οφείλουν ποσό ύψους 532.000 Ευρώ, (βλ προσαγόμενη υπό χρονολογία 5.3.3013 αναλυτική κατάσταση οφειλών απ την καθ' ής) η αιτούμενη δε διαγραφή ανέρχεται στο ποσό περίπου των 380.000 Ευρώ. Προέκυψε περαιτέρω ότι ο υπέρμετρος δανεισμός των αιτούντων, με κορύφωση τα έτη 2008, 2009 και 2011 αποσκοπούσε στην επίτευξη από μέρους των, επιπέδου διαβίωσης ανώτερου από τις οικονομικές των δυνατότητες και συγκεκριμένα στην απόκτηση μίας οικίας (μεζονέτας) πολυτελούς κατασκευής στην περιοχή ..., του Δήμου Αγίου Νικολάου, επιφάνειας

290 τ.μ., (αποτελούμενη από υπόγειο 160τμ, ισόγειο 130τμ και α΄ όροφο 130 τμ) επί οικοπέδου 650 τμ, επιλέγοντας την «εύκολη» λύση της υπερχρέωσης, προκειμένου να κατασκευάσουν μία νεόδμητη υπερπολυτελή οικία, υπερβολικών διαστάσεων για τα δεδομένα μίας τυπικής τριμελούς οικογένειας, που σαφώς δεν ανταποκρινόταν στα μέτρα των οικονομικών δυνατοτήτων τους, ούτε βέβαια στο σκοπό του νομοθέτη που ήταν κυρίως η εξασφάλιση ενός ελάχιστου επιπέδου διαβίωσης στους οφειλέτες με τη δυνατότητα απαλλαγής από τις υποχρεώσεις, προκειμένου να επανενταχθούν στην οικονομική δραστηριότητα που αποτελεί τον σκοπό του νόμου και όχι η εξασφάλιση ενός υπερπολυτελούς επιπέδου διαβίωσης που αποβαίνει σε βάρος της Εθνικής Οικονομίας, των πιστωτικών ιδρυμάτων, των μετόχων, των καταθετών, των πολιτών και αδιανόητο για τα οικονομικά του Ελληνικού Δημοσίου, αφού η διαγραφή τέτοιων χρεών, που έχουν προκύψει για αγορές ή άλλες δραστηριότητες πολυτελείας από απερισκεψία ή κακό οικονομικό προγραμματισμό και η προνομιακή αυτή αντιμετώπιση, ενός μικρού μέρους τέτοιων δανειοληπτών, αδικεί όλους όσους με δυσκολία ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις των περιορίζοντας το επίπεδο διαβίωσής των, όταν μάλιστα είναι γνωστόν ότι οι όποιες απώλειες των τραπεζών, από τα νοικοκυριά αυτά, αντισταθμίζονται από ακόμη υψηλότερα επιτόκια χορηγήσεων, με ακόμη μεγαλύτερες επιβαρύνσεις για το σύνολο των πολιτών, σε μια πολύ δύσκολη οικονομική συγκυρία για την χώρα μας, γιατί στην ουσία έτσι μετακυλιέται η αποπληρωμή των οφειλών τους στο Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο αναγκάζεται να στηρίξει χρηματικά τις τράπεζες και κατά συνέπεια στην Ελληνική κοινωνία και στους Έλληνες φορολογούμενους, για τον λόγο δε αυτό στις τελευταίες τροποποιήσεις του νόμου (βλ ν. 4336/2015 και 4346/2015 εισάγονται αυστηρότερες προϋποθέσεις αναφορικά με το ύψος των υπό ρύθμιση δανείων, το μέγεθος της υπό

προστασία κατοικίας αλλά και το ύψος των δαπανών διαβίωσης, κάτι που προφανώς έρχεται σε αντίθεση με την έως τώρα ισχύουσα νομολογία που ανεξάρτητα του ύψους δανεισμού, η την συμπεριφορά των δανειοληπτών καταλόγιζε, ευθύνη a priori αποκλειστικά και μόνο στην «επιθετική πολιτική των τραπεζών» και στην «επιθετική στρατηγική πώλησης τραπεζικών προϊόντων μέσω καταιγιστικών διαφημίσεων». Συμπερασματικά, μια τέτοια εφαρμογή του νόμου και διαγραφή υπέρογκων ή αλόγιστων χρεών, θα προσέκρουε σε κάθε περίπτωση στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος κατά το οποίο οι Έλληνες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο, κατά την οποία η αρχή της ισότητας αποκλείει την εκδήλως άνιση μεταχείριση, είτε με τη μορφή της εισαγωγής καθαρά χαριστικών μέτρων ή προνομίων, είτε με τη μορφή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης, όπως τούτο συμβαίνει στην περίπτωση που οι πιστωτές χάνουν το μεγαλύτερο μέρος ή και ολόκληρη την απαίτηση τους, στην διάταξη του άρθρου 25 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία ο περιορισμός αυτού του δικαιώματος τους(των πιστωτών) δεν είναι ανεκτός, καθόσον δεν συντρέχει λόγος δημοσίου συμφέροντος, ούτε τηρείται η αρχή της αναλογικότητας και θίγεται ο πυρήνας του δικαιώματος τους αφού παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας κατά τρόπο που αναιρείται το δικαίωμα τους στην περιουσία, το οποίο επίσης κατοχυρώνεται και στο άρθρο 17 του Συντάγματος και κυρίως στο άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, κατά το οποίο `` Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού, παρά μόνο για λόγους δημοσίας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενιών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους``. Έτσι λοιπόν η πιστώτρια θα υφίστατο παραβίαση, των συνταγματικώς κατοχυρωμένων δικαιωμάτων της, αφού υφίσταται απώλεια και των ιδίων κεφαλαίων της, πράγμα το οποίο παραβιάζει το δικαίωμα της στην

περιουσία και αποτελεί αδικαιολόγητη επιβάρυνση γι αυτή και καθαρά χαριστικό μέτρο προς τους οφειλέτες. Εξ άλλου το σύνηθες πρότυπο του οφειλέτη, στον οποίο αφορά ο νόμος, είναι αυτό του μικροοφειλέτη – στις περισσότερες περιπτώσεις με πενιχρά εισοδήματα, με πενιχρά περιουσιακά στοιχεία και έλλειψη συναλλακτικής εμπειρίας και όχι η προστασία καταναλωτών με πολύ μεγάλη δανειακή επιβάρυνση, η οποία κείται εκτός κάθε λογικής «συνετούς» και υπεύθυνου εκ μέρους του δανειολήπτη δανεισμού.

Η συνυπαιτιότητα των τραπεζών στη λήψη δανείων, δεν αίρει τις συνέπειες της δόλιας και καταχρηστικής συμπεριφοράς του υπερχρεωμένου, που είναι η μη υπαγωγή του στις ευεργετικές διατάξεις του ως άνω νόμου, ακόμη και αν σε αυτό συνέβαλε η συμπεριφορά των πιστωτικών ιδρυμάτων που χορηγούσαν δάνεια, χωρίς να ελέγξουν την οικονομική δυνατότητα, του αιτούμενου το δάνειο και χωρίς να διαπιστώσουν και τις λοιπές δανειακές υποχρεώσεις του και την εν γένει οικονομική του συμπεριφορά και που συνεπώς φέρουν ευθύνη για την επισφάλεια αυτή. Στο άρθρο 1 παρ. 1 του νόμου 3869/2010, σαφώς αναφέρεται ότι την αίτηση που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 για την ρύθμιση των οφειλών και απαλλαγή, δικαιούνται να υποβάλλουν τα φυσικά πρόσωπα που έχουν περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Παράλληλα, επειδή όπως προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση αιτήσεως, οι εν λόγω δανειολήπτες, έλαβαν δάνεια στεγαστικά και καταναλωτικά από τους καθ' ών Πιστωτές των, το ύψος των οποίων, ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 544.000 Ευρώ, με συνέπεια σήμερα να αδυνατούν να εκπληρώσουν τις παραπάνω δανειακές υποχρεώσεις των και με δεδομένο μάλιστα ότι η συνολική ακίνητη περιουσίας των δεν υπερβαίνει σύμφωνα με εκτιμήσεις των ιδίων των αιτούντων, το συνολικό ποσό των 150.000 Ευρώ(βλ προσαγόμενο από τους αιτούντες σχετ. 4 Αίτηση εξωδικαστικού

συμβιβασμού, όπου αναγράφεται επί λέξει στην δεύτερη σελίδα αυτής ... Η εμπορική αξία όλης της μονοκατοικίας ανέρχεται στο ποσό των 150.000 Ευρώ.), επί της οποίας η πιστώτρια τράπεζα ενέγραψε τις εξής προσημειώσεις υποθηκών συνολικού ύψους 636.000 Ευρώ: α) με βάση την υπ αριθμ.2.2008 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λασιθίου ενεγράφη προσημείωση υποθήκης, για ποσό 108.000Ευρώ, υπέρ της «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΕ» και εις βάρος των αιτούντων η οποία έχει καταχωρηθεί στο Κτηματολογικό Γραφείο Αγίου Νικολάου με αριθμό πρωτ.2.2008 β) με βάση την υπ αριθμ1.2007 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λασιθίου ενεγράφη προσημείωση υποθήκης για ποσό 372.000Ευρώ υπέρ της «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΕ» και εις βάρος των αιτούντων η οποία έχει καταχωρηθεί στο Κτηματολογικό Γραφείο Αγίου Νικολάου με αριθμό πρωτ. Καταχώρησης7.2009 γ) με βάση την υπ αριθμ.7.2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λασιθίου ενεγράφη προσημείωση υποθήκης για ποσό 84.000Ευρώ υπέρ της «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΕ» και εις βάρος των αιτούντων, η οποία έχει καταχωρηθεί στο Κτηματολογικό Γραφείο Αγίου Νικολάου με αριθμό πρωτ. Καταχώρησης7.2009 δ) με βάση την υπ αριθμ. 129/3.2.2011 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λασιθίου ενεγράφη προσημείωση υποθήκης για ποσό 72.000Ευρώ υπέρ της «MARFIN ΕΓΝΑΤΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΕ» και εις βάρος των αιτούντων, η οποία έχει καταχωρηθεί στο Κτηματολογικό Γραφείο Αγίου Νικολάου με αριθμό πρωτ. Καταχώρησης2.2011.

Επειδή η παραπάνω συμπεριφορά των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και των τραπεζικών υπαλλήλων που έχουν την επιμέλεια και την διαχείριση της περιουσίας των, κατά παράβαση των κανόνων της επιμελούς διαχείρισης στην σύναψη Τραπεζικών δανείων για την χρηματοδότηση των αιτούντων, χωρίς να πληρούνται οι αναγκαίες

προϋποθέσεις και χωρίς να ελέγξουν την πιστοληπτική ικανότητα των χρηματοδοτούμενων και να εξασφαλίσουν την παρουσία των με αξιόχρεες εγγυήσεις βλάπτοντας την παρουσία των, παραβιάζοντας προφανώς την υποχρέωση να προβαίνουν στον λεγόμενο «...υπεύθυνο δανεισμό...», ο οποίος έχει πλέον θεσμοθετηθεί και νομοθετικά με το άρθρο 8 της ΚΥΑ Ζ1-699/ΦΕΚ Β' 917/2010 «Προσαρμογή της Ελληνικής νομοθεσίας προς την οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2008 για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την Κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα των ΕΚ, αριθμ. L 133 της 22.5.2008» των Υπουργών Οικονομικών -Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που ενσωμάτωσε την Οδηγία 2008/48/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο (βλ. σχετικά Λειβαδά Το νέο ευρωπαϊκό ρυθμιστικό πλαίσιο για την καταναλωτική πίστη 2008, Περάκη. Η αρχή του υπεύθυνου δανεισμού και η πρόσφατη κοινοτική Οδηγία για την καταναλωτική πίστη σε ΧρηΔικ 2009.352επ., Τασίκα Εκφάνσεις της αρχής του υπεύθυνου δανεισμού στην καταναλωτική πίστη., η παροχή επαρκών εξηγήσεων στον καταναλωτή και η αξιολόγηση της πιστοληπτικής ικανότητας σε ΕπισκΕΔ 2011.337επ., Πελλένη Παπαγεωργίου Η νέα Οδηγία 2008/48/ΕΚ για τις καταναλωτικές συμβάσεις σε ΝοΒ 2010.275επ.), σύμφωνα με τις διατάξεις της οποίας και κατά κοινοτική πλέον επιταγή, τα πιστωτικά ιδρύματα είχαν και έχουν την υποχρέωση να προβαίνουν σε υπεύθυνο δανεισμό των οφειλετών τους και ως εκ τούτου υποχρεώνονται να εξετάζουν την πιστοληπτική ικανότητα του κάθε υποψήφιου οφειλέτη να ανταπεξέλθει στις συμβατικές του υποχρεώσεις εξυπηρετώντας τις πληρωμές του αλλά και να καλύπτουν τα δάνεια με αξιόχρεες εγγυήσεις.

Επειδή, κατά το άρθρο 38 του ΚΠΔ «όταν κατά τη διάρκεια πολιτικής ή ποινικής δίκης ανακύπτει γεγονός που είναι δυνατό να χαρακτηριστεί έγκλημα διωκόμενο αυτεπαγγέλτως, ο δικαστής, αν σύμφωνα με το νόμο δεν μπορεί να το δικάσει ο ίδιος αμέσως, οφείλει να συντάξει έκθεση και να τη διαβιβάσει στον αρμόδιο Εισαγγελέα με κάθε πληροφορία και με τα σχετικά έγγραφα». Επειδή το Δικαστήριο τούτο έχει υπόνοιες για την διάπραξη των ποινικών αδικημάτων που προβλέπονται από το άρθρο (390 ΠΚ) διατάσσει επιμελεία της γραμματέως του Δικαστηρίου τούτου, να διαβιβαστούν στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Λασιθίου αντίγραφα 1) οι υπό κρίση και υπ αριθμ. Πρωτ. ... και .../2013 αιτήσεις ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νεαπόλεως καθώς και η με χρονολογία ...1.2014 κύρια παρέμβαση 2) αντίγραφα φορολογικών δηλώσεως των αιτούντων 4) αντίγραφα δανειακών συμβάσεως 6) αντίγραφα συμβολαίων των ακινήτων αν αιτούντων και 7) αντίγραφο της αιτήσεως εξωδικαστικού συμβιβασμού.

Κατόπιν των παραπάνω, πρέπει να απορριφθούν οι εν λόγω αιτήσεις, ως ουσία αβάσιμες και να γίνει δεκτή η προφορικά ασκηθείσα Κύρια Παρέμβαση, τέλος Δικαστικά έξοδα, δεν πρέπει να επιβληθούν σε βάρος των αιτούντων κατ' αναλογική εφαρμογή του αρ. 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ τις ένδικες αιτήσεις και την ασκηθείσα προφορικά στο ακροατήριο κύρια παρέμβαση.

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων

Απορρίπτει τις ένδικες αιτήσεις και

Δέχεται την κύρια παρέμβαση

Διατάζει επιμελεία της γραμματέως του Δικαστηρίου τούτου, να διαβιβαστούν στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Λασιθίου αντίγραφα: 1) των υπό κρίση και υπ αριθμ. Πρωτ ... και .../2013 αιτήσεων των αιτούντων, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νεάπολης καθώς και της υπό χρονολογίας1.2014 Κυρίας παρέμβασης της μετέχουσας ως πιστώτριας 2) αντίγραφα φορολογικών δηλώσεων των αιτούντων 4) αντίγραφα δανειακών συμβάσεων 6) αντίγραφο του υπ αριθμ ...11.2005 συμβολαίου, της συμβολαιογράφου Αγίου Νικολάου Σπανάκη Πελαγίας, του ακινήτου των αιτούντων 7) αντίγραφο της αιτήσεως, εξωδικαστικού συμβιβασμού των αιτούντων

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη Νεάπολη και στο ακροατήριο του Ειρηνοδικείου Νεάπολης, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις/6/2016.

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αργύριος Κατσαμάνης

Ελένη Δακανάλη